

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Blancæ se cum marito sepelientis castitas, & mirifica coniunctio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

amore dilecto damnatam dedo, &c. Vale vita. Nec vnum est exemplum. Hota vxor Rahi cuiusdam Mauri ducis in regno Fessæ fortissimi capta, cum à marito insigni audacia & fortitudine cæsis Lusitanis in libertatem vindicata esset, paulò post, viro inter præliandù interfecto, funus illius, cum multis lachrymis & eiulatu procurauit, atq; corpus illius in sepulchrum magnis sumtibus exstructum intulit. Humato viro, totis nouem diebus à cibo & potu omni sese abstinuit. Ita inedia cruciabili consumta tandem & ipsa è vita discedens suis mandatum dedit, vti se cum viro sepelirent, *Indignum namq; staret, à viro, quem vnice amarat, & à quo ardentè amata fuerat, aut morte, aut sepultura diuelli.* Paulò laudabilius se ab alijs occidi passa, est altera illa Smyrneæ femina, quam Sabellicus refert, Smyrna, in bello, contra Turcos, à Venetis capta, florenti ætate ad naues captiuam abductam, ante mariti sepulchrum, in quod fortè inciderat, procubuisse, flebilique lamentatione illud complexam, dulcissimum mariti nomen sapius vocasse, tandemq; in hæc verba erupisse: *En, coniunx dilectissime, extremus patriæ casus efficit, vt me, quam nullus amor, nulla vis vnquam, quò minus tua fuerim, semperq; futura essem, vetare potuit; crudelissimi hostis manus in perpetuam captiuitatem abducat? Separabor infelix à tuo conspectu, nec dulcem patriam, nec monumentum hoc dulcissimum amplius visura. Has ergo supremas lachrymas tuis misceo cineribus; his inferijs tuos manes supremum ciebo. Sed quid ita? moriar potius, quam suauissimo hoc complexu diuellar.* In hunc modum sepulchro hærens, cum neque minis, neque alia vi facile diuelli posset, à temerario milite traiecta, hæc sola re felix, quo voluit loco relicta est. Magnus amor, & verè inseparabilis coniunctio! Verè fortis vt mors dilectio. Hinc, in epistolis Indicis habetur, Goëses viduas, antequàm edicto regio vetitù esset, vnà cum maritorum cadaueribus se cremendas tradidisse.

Mirabile est amoris, quanquam itidem vltra limites progressi, exemplum, quod Scardeonius memorat de Blanca Rubea virilis animi femina. Anno Redempti humani generis M. CC. LIII. Patavinum mancipium Bassianum, proditione occupatum est. Dum hostis irrumperet, non solùm Blanca

Hieronym. Orosius in Africis historijs lib. 10.

Sabellic. l. 9. dec. ad 3. de reb. Venetis.

Cant. 8. 6. Epist. Indica. An. 1566.

X. Bernard. Scardeon. in Antiquit. Patavina lib. 3. de claris mulieribus cl. 14.

maritus, tanquam Cocles aliquis fortiter sese obiecit, sed ipsa quoque Blanca, velut armata Pallas stetit inter pugnantes. Sed potentia vincente, cecidit maritus, capta est vxor, armisque spoliata, in triumphum ducta, & multum repugnans ad tyrannum perducta. In cuius conspectum vbi peruenit, capta victorem cepit, sed inuita. Erat enim elegantis formæ; vti que Iuditham referret, dux imitatus est Holofernem, cuius impuram causam, opes, autoritas, potentia, & victoria recens egerunt. Sed vicit victorem Blanca, quæ neque precibus, neque precio potuit expugnari, vt libidinosi ducis lasciuia desiderijsque assentiretur. Quid agunt amore insanientes? cum blanditijs vota sua assequi non possunt, violentia vtuntur; vis enim & fraus eodem apud illos loco est. Quare postquam vidit dux, apud castam hanc Lucretiam delinimentis nihil effici, tentauit iniectis manibus impetrare, quod sponte captiua facere recusasset. Dum igitur vim adhibet, illa captata occasione, de fenestra se præcipitem dedit, præoptans vitam cum iam amisso marito, quam pudicitiam cum salaci tyranno perdere. Alto casu afflicta, non exanimata fuit. Sublata igitur de terra, sicut erat sanguine deturpata & moritura simillima in lectum est delata, atque medicorum industria curaque tradita. Conualuit, haud post multos dies. Sed adhuc impurus ille agrotabat animo. Iussit ergo eam denuo ad se perducere. Dixit, fecit omnia, quæ tales solent, frustra fuit. Blanca in continentia proposito constans mansit. At quid insani non audent? Acciolinus (ita enim impudens ille vocabatur) ne victor victus à femina diceretur, ea per seruos nefarie ligatâ, & frustra legem Corneliam de vi inuocante potitus est, libidini crudelitatem adiungens. Blanca hac contumelia & labe illata, ita doluit, vt nollet diutiùs, in vitijs superesse. Eo tamen & consilio, & dolore dissimulato amicos rogauit, vt eorum opera, sibi ad leuandum mortui mariti desiderium, & ad sedandam aliquantisper animi tristitiam, sepulti & iam foetentis mariti cadauer liceret inspicere. Annuunt, remouetur sepulchrale saxum, & in latus erigitur, egeritur humus, fossaque patefacta maritus ostenditur. Ibi Blanca ingenti cum ciulatu, supra defuncti cadauer,

dauer, sese extemplo proijcit, atque ita repagulo, quo lapis tumuli sustinebatur, reulso, fracta sub lapide ceruice, vnà cum marito, partim in vltionem pudicitiae, partim ad testandum coniugis dilectissimi amorem, & mortua est, & sepulta. Ob quod facinus non Christianum quidem, tamen ex coniugis & castitatis amore profectum, Blanca, adhuc hodie, in Italia, mirifice & ab historicis, & à Poëtis celebratur. Simile consilium, dissimilem exitum habuit femina illa Ephesina, quæ mariti amore, in eodem, quo conditus erat, hypogæo, statuerat se inediâ enecare. Et fecisset, nisi nox, & miles, & ancilla, & fames, & sitis aliud suassissent. Itaque, quia Blanca non fuit, mutauit voluntatem, & in ipso mariti sepulchro, nuptias celebravit: vt muliebris quoque inconstantiae atque fragilitatis exemplo viri discerent, nullam sibi de vxorio amore promittere æternitatem.

Quamquam enim multæ feminæ multiq; viri illud P. Syri, *improbè Neptunum accusare, qui semel à naufragio liberatus, iterum mari se credit, perindeq; facere, secunda coniugia incuntes*, crebrò in ore habent; immo pleriq; quando adhuc dolor à funere coniugis est recens; pauci tamen & pauca admodum sunt, quæ Valeriam, aut Anniam imitentur. Valeria à quodam rogata, quam ob rem, defuncto Seruio marito, nulli posthac nubere vellet? *Ideò, inquit, hoc facio, quia Seruus meus, licet alijs defunctus sit, apud me tamen viuit, viuetq; semper.* Annia autem ab amicis admonita, vt, post defunctum priorem maritum, alteri nuberet, cum ætas esset & integra, & forma præstantissima adhuc: quorum alterum præberet spem prolis; alterum promitteret amorem mutuum: *Nullò, inquit, pacto hoc factura sum: si enim bono viro nupsero, nolo posthac timere ne amittam: sin verò malo, quæ me caperet dementia, vt, post optimum, talem admitterem?* Hæ profectò heroides vinculo, neq; per mortem dissolubili, maritis suis fuere connexæ: magis quàm illa piscatrix, quæ agrotanti viro se colligauit, atque vt vnà vterq; dolorem & vitam finiret, simul cum eo de rupe in lacum præcipitem dedit. Stultum & hoc ligamen. Mutua coniugum obligatio, quæ corpus vnus alteri indissolubilitè obstringitur, tantum vsque ad

Petron. Arb.
in Satyr.

X L

Erasm. lib. 3.
Apoph.

Fulgosus l. 4
cap. 6.